

A Lélek kardja

Lekció: Ef.6.10-20./Textus. Ef.6.17b.

2014. december 7.

Pál apostol az Eféziusiakhoz írt levél 6. fejezetének a végén beszél az ún. lelki - szellemi harcról: egy olyan háborúról, amely Isten népe és a gonosz erői között zajlik. Ebben a szakaszban Isten fegyverzetéről olvasunk, melyet felöltözve megállhatunk a harcban. Hétről hétre a fegyverzet egyes darabjairól beszélünk részletesen, és hétről hétre visszatérően ugyanazt a három gondolatot mondom el előljáróban, ami bevezet bennünket a lelki - szellemi harc témájába.

- Az első, hogy ez a harc, amiről Pál apostol azt mondja, hogy „nem test és vér ellen”, tehát nem emberi erők, hatalmak ellen, hanem a levegőbeli fejedelmek, hatalmasságok, gonosz lelkek ellen zajlik – **ez a harc valóságos**, komoly, konkrét, súlyos és létező. Ezzel szembe kell nézni mindenkinek, aki Jézust, ill. a kereszténységet szeretné megismerni. Ha valaki elolvassa bármelyik evangéliumot, hogy megismerje, kicsoda Jézus, mit tanított Jézus, mit tett Jézus, látni fogja, hogy Jézus valóságosan harcban áll a gonosszal. Nem minden erről szól, de újra és újra szembe találja magát ördögi, démoni erőkkel. S amint ez a harc Jézus személyes életében jelen van, ugyanígy az ő követőinek az életében is valóságosan jelen van. A keresztény embernek tudnia kell, hogy háború van. Egy idézet, amit csak legelőször mondtam el: ebben a lelki háborúban „*a lehető legkönnyértelenebb, legalattomosabb, legintelligensebb és leghatalmasabb ellenséggel szembesülsz, aki bármelyik oldalról meg tud támadni.*” (Martyn Lloyd-Jones, *Igehirdetés, „The Wiles of the Devil”*) Veszélyes dolog azt gondolni, hogy ez a harc nem komoly vagy nem valóságos.
- Másodszor tudni kell mindenkinek, hogy **a világgépünk kérdése nem megkerülhető**. Az értelmünk, gondolkodásunk valamilyen mértékben a világgépünk foglya. Azt tartjuk valóságnak, amit a világgépünk valóságnak enged tartani. De miért gondoljuk, hogy a mi világgépünk a teljes valóságot felöleli? A kereszténység, az hogy a világ több, mint amit megfoghatunk, látunk és tapasztalunk, különösen pedig az a tény, hogy egy lelki, szellemi háborúnak a részesei vagyunk - hihetetlenül nagy kihívást jelent a nyugati, materiális, racionális világgép számára. Ezért fontos, hogy újra és újra megértsük ezt a gondolatot: miközben „*erény, ha nem hiszünk olyan dolgokban, amelyek nem léteznek, veszélyes, ha azokat nem hisszük, amelyek a mi korlátozott kategóriáinkon kívül esnek.*” (Wink, *Naming the Powers, 4.*)
- És harmadszor: **ez a harc nem testetlen, a mindennapi élettől független**. A körülményekben, eseményekben, ideológiákban, kapcsolatokban, lélektani benső valóságunkban, hamis tanításban zajlik. Nem levegőbeli szellemekkel hadakozunk függetlenül a bennünket körülvevő tapasztalati valóságtól. Ez pedig józanságra, bölcs különbségtételre hív, mely a nagykorú, érett keresztény gyülekezet jellemzője: felismerni a mindennapi helyzetekben, történetekben, trendekben, hogy mi az, ami ördögi és gonosz – és az evangélium igazságaiban szilárdan megállva felvenni a harcot ellene.

Az elmúlt tíz napban több olyan beszélgetésem volt, ami mindezeket illusztrálja. Józan, mérnök, tudós férfiak számoltak be arról, hogyan éltek meg szellemi támadást, és hogyan tapasztalták meg, hogy amikor Jézus nevében ellene mondtak a gonosznak, a durva, kísértő hang, gondolat elcsendesedett; a nyomasztó, megfoghatatlan sötétség elszállt. Megtapasztalták, hogy ez a harc konkrét mindennapi élethelyzetekben zajlik valóságosan – valóságos a támadás és valóságos a Krisztusban ránk ruházott erő is, amivel ellene megyünk. S miközben ezt megtapasztalták, miközben bizonyosságot tettek ennek hiteles átéléséről, mégis ott volt bennük a rácsodálkozás: „ez tényleg igaz?” Mert a világgépünk újra és újra azt mondja, hogy ez hihetetlen. Megtapasztalod, és mégis rácsodálkozol, mint lehetetlenre.

A jelen sorozat összefüggésében ez két dolgot jelent. Az egyik, hogy vannak, akiknek megnyílik a szemük arra a lelki, szellemi valóságra, ami eddig elrejtett volt előttük. Ez a cél. Felismerik, hogy szellemi, démoni támadás zajlik ott, ahol eddig csak emberi nehézségeket láttak. A másik dolog viszont

az, amit korábban is mondtam, hogy a gonosz elleni harcról való tanítás már önmagában a gonosz elleni harc része. Nem csak beszélünk arról, hogy háború van, hanem ebben a pillanatban, amikor erről beszélünk, már zajlik a háború és harcoljuk a harcot. Hiszen amikor leleplezi bárki az ellenség stratégiáját, taktikáját, mesterkedéseit, azzal nyilvánvalóan gyengíti az ellenséget – s ezt az ellenség nem nézi jó szemmel, és nem nézi ölbe tett kézzel. Nem kell csodálkozni tehát, ha a támadások keresztüzében találjuk magunkat, amikor erről a témáról beszélünk, gondolkodunk. Háború van. Halálosan komoly. Krisztusban győztünk - de ne vegyük félvállról a harcot!

Pál apostol arra szólít fel bennünket, hogy álljunk meg a harcban, és azt mondja: ahhoz, hogy meg tudjunk állni, vegyük fel az Isten fegyverzetét! Többször elmondtam, hogy Pál apostol, mikor ezt a levelet írja, börtönben van, bilincsben, ott van mellette egy római katona. Amikor arról beszél, hogy milyen háborút jelent az evangéliummal élni, ránéz a katonára, végigveszi a fegyverzetét, és annak egy-egy eleméhez egy-egy evangéliumi, lelki igazságot kapcsol. Tehát ez egy hasonlat, egy metafora, amit arra használ, hogy képszerűvé tegye számunkra az evangéliumi igazságokat, és segítsen nekünk ezeket az igazságokat jobban megragadni. Mert mikor azt mondja: vegyétek kézbe a hit pajzsát, öltösetek magatokra az igazság övét, stb., ez sokkal szemléletesebb, erőteljesebb, megragadhatóbb számunkra, mintha csak azt mondaná: higgyetek és legyetek mindig tisztességesek, becsületesek, az igazságban járjatok!

Ma a hatodik, az utolsó konkrét fegyverről beszélünk: „álljatok meg tehát, és ehhez vegyétek fel a Lélek kardját, az Isten igéjét!”

Az elmúlt öt alkalommal egy-egy lelki igazsághoz, fegyverhez hozzárendeltük a gonosznak egy-egy tipikus munkáját. A Gonosz sokféle módon támad, és egy-egy lelki igazság kapcsolható a különféle támadó stratégiákhoz. Beszéltünk arról, hogy a hazugsággal, a hamissággal szemben (a Sátán a hamisság atyja) meg kell állni az igazságban, az igazság övével. A vádaskodással és kárhoyztatással szemben felöltözzük a megigazulás páncélját. Amikor a gonosz szédobálja a közösségeket és békétlenséget kelt, azzal szemben felsaruzzuk lábunkra a békesség evangéliuma hirdetésének a készségét. A félelemmel szemben felvesszük a hit pajzsát. Múlt héten pedig arról volt szó, hogy a nehézségekkel, a szenvedésekkel, veszteségekkel, hiányokkal szemben vegyük fel az üdvösség sisakját.

Mikor a Lélek kardjáról beszélünk, ami az Isten beszéde, ezt a fegyvert nem lehet a Sátán valamelyik konkrét módszeréhez hozzárendelni. Sokkal inkább eszköz ez, amely elengedhetetlen a harcban. Hiszen mindegyik evangéliumi igazság felöltözéséhez szükség van igére és imádságra. Igére: a Lélek kardjára – erről beszélünk ma, és Lélek általi imádságra – erről lesz szó jövő vasárnap, a sorozat záró alkalmán.

Három gondolatban szeretném kifejteni az üzenetet:

- Miért van szükség erre a fegyverre, a Lélek kardjára, az Isten igéjére?
- Mit jelent felvenni?
- Hogyan lehetséges felvenni, ki adja ránk, ki adja a kezünkbe ezt a fegyvert?

1. Miért van szükségünk a Szentlélek kardjára, Isten igéjére?

A kép, ami előttünk áll, a római katona kardja - amit Pál a Szentlélek kardjának nevez, majd úgy azonosít, hogy ez nem más, mint Isten beszéde. Isten igéje, szava, mely a Szentlélek erejében, mint kard vág át az ellenség minden állásán, védelmi rendszerén, illetve mint kard véd meg a támadóval szemben. Az egész bibliai világképben, a zsidó-keresztény gondolkodásban abszolút döntő, hogy Isten egy olyan Isten, aki kijelenti magát, megszólal, beszél, kijelenti az igazságot. (Nem minden vallásban ilyen az isten-kép.) Az Ószövetség több helyen úgy beszél Istenről, mint aki beszédével, igéjével teremt, kimondott szavával hozza létre a világot; de úgy is beszél róla, mint aki a szavával harcol, a beszédével ítél. (Hós.6.4-5., Ézs.11.3-5.) Az Újszövetség Jézust, Isten Fiát is úgy láttatja János jelenéseiben, mint akinek a szájából kétélű éles kard jön ki. (Jel.1.16., 2.12., 19.15.) Az ő beszéde, az ő szava, az

isteni szó: éles fegyver. A Zsidókhöz írt levél szerzője pedig úgy foglalja ezt össze: „Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsid.4.12.) Isten igéje, Isten beszéde tehát az ember értelmén, lelkén, szívéen keresztül egészen mélyre hatol; elválasztja az igazat a hamistól, a sötétet a világosságtól; gyógyít, szabadít, megítél, helyreállít.

Amikor Pál apostol leírja ezt: „vegyétek fel a Lélek kardját, az Isten beszédét”, akkor Isten igéje alatt nyilvánvalóan nem értheti még az egész Bibliát a mai formájában, hiszen az Újszövetség még formálódik. Éppen most írja Pál azt a levelet, ami majd az Újszövetség része lesz. Mind Pál, mind Jézus szóhasználatában az ige az Ószövetséget, Isten írásba foglalt kijelentését jelenti. Fontos értenünk, hogy Isten igéje, Isten szava mindig emberek, próféták által hangzott el egy-egy helyzetben, majd leírásra, rögzítésre került. Az Isten igéje az élő szó; és az Isten igéje, beszéde annak írott, normatív formája – így tekintették a próféták, így tekintette Izrael népe, így tekintette Jézus, így tekintjük mi is. Ezért, amikor Isten igéjéről beszélünk, mi már az egész Bibliáról: Ó- és Újszövetségről, a teljes Szentírásról beszélünk – ez így Isten igéje, az általa ihletett szó, ami a Szentlélek erejében, világosságában a Lélek kardja, amely ugyanúgy megszólal és ugyanúgy kétélű, éles fegyver ma is, mint ahogyan egykor volt.

Miért szükséges ez a gonosz elleni harcban? Miért van szükség Istennek ezen objektív, tehát tőlünk, a véleményünktől, az aktuális tapasztalatainktól, a bennünket körbevevő kultúrától független kijelentésére? Mert ezer év múlva, ha még itt leszünk a Földön, (advent van, ami azt jelenti: Jézus visszajön, ezt ne felejtsük el!), ha lesz még egy ezredév múlva földi élet, akkor biztos, hogy lesz Jézus Krisztusnak népe - teljesen más lesz a kultúra, teljesen más lesz a világ, de a Szentírás ugyanaz lesz számukra is. Ebben az értelemben, ami itt rögzítve van, független attól, hogy mit gondolunk, mit élünk át, mit tapasztalunk, mi történik ebben a világban. (Az, hogy hogyan olvasom, hogyan értem, már nem független: az már az én szűrőmonom megy át.) Miért szükséges tehát ez az objektív kijelentés? Miért olyan fontos Isten igéje Isten népe számára, hogy reformátusként azt mondjuk: az életünk, hitünk mércéje, normája, mértéke egyedül a Szentírás? Miért fontos, hogy ez tőlünk függetlenül létezik, hogy Isten tőlünk függetlenül kijelentette magát? - Azért, mert az Istennel való kapcsolat valóság és igazság kérdése. Ezt nagyon mélyen írjuk a szívünkbe! Erről lesz szó most.

Az Istennel való kapcsolatunk mindenekelőtt a valóság, igazság kérdése. Ennek a kapcsolatnak a szíve, alapja Jézus Krisztus örömhíre: az ő eljövetele, halála, feltámadása – nem annak a kérdés, hogy mindez tetszik-e nekünk, működik-e számunkra, kívánatosnak, vonzónak tartjuk-e, hozott-e békeséget, örömet, szeretetet az életünkbe. Ez mind jó, ha így van, de az Istennel való kapcsolat, a benne való hit, a neki kedves élet igazság, valóság kérdése. Nem az a kérdés, a Lélek kardjáról szólva, hogy éppen mi működik, mi esik jól, mit tartunk elfogadhatónak. Az ige a végső kérdésekkel szembeállít: Mi az igazság a világgal? Mi a valóság az emberrel? Ki az ember? Mire van itt? Mi a létezése értelme? Mi a probléma? Mi a megoldás? Létezik egy olyan végső valóság, ami minden kérdésre választ ad? Létezik egy olyan végső valóság, igazság, ami alapján ki lehet mondani, hogy mi a jó, mi a rossz, mi az igaz, mi a hamis? Létezik egy olyan objektív keret, ami meghatározza mindennek a működését, a célját és az értelmét? Van-e bizonyos igazság mindezek fényében arról, hogy mi lesz a világgal, hová tartunk? - Lehet, hogy azt mondd: ezek nagyon távoli kérdések, ezek annyira nem foglalkoztatnak engem. De hogy mit élünk meg egy-egy kapcsolatban, hogyan alakítjuk a családjaink életét, hogyan döntünk ma délután egy konkrét helyzetben, milyen terveink, reményeink, céljaink vannak, mit kezdünk a pénzünkkel, a munkánkkal – ezek a mindennapi kérdések itt gyökereznek, itt dőlnek el ezeknek a nagy kérdéseknek a fényében.

Arról beszélünk, hogy miért fontos és szükséges az Isten beszéde, a Lélek kardja a gonosszal való háborúban. Gondold végig! A valóság, amit igaznak tartasz, és amihez méred az életed, aminek fényében hozod a döntéseidet, végeredményben vagy benned dől el - ami azt jelenti, hogy mi teremtjük a magunk valóságát, kulturális, társadalmi meghatározottságban, de mégiscsak szubjektív módon - vagy pedig létezik egy olyan rend, célszerűség, értelem, ami Istentől való, objektív valóság. Keresztesnek lenni azt jelenti, hogy hisszük, hogy létezik egy végső, objektív valóság: Isten, aki a szeretet

Istene, aki önmagában létezik. Isten létrehozta ezt a világot. Általa, benne, rá nézve lett minden, ami létezik: és ezért mindennek van tőle való rendeltetése, igazsága, célja és értelme. Isten eljött ebbe a világba, amely elfordult tőle, hogy Krisztusban megmentse, megszabadítsa. Ez mindent meghatároz, És Isten igéje mindezt kijelentette. Ez a valóság. Erre odaadjuk az életünket. Nem azért, mert működik, (működik különben), hanem azért, mert igaz.

Mi ennek a jelentősége a lelki harc kérdésében? Az, hogy Isten igazsága és világossága összeütközik az ördög ravaszságával. A Sátán célja, hogy minden eszközzel elhomályosítsa és elfedje, eltorzítsa azt a végső igazságot, amely Istenből, az ő lényéből, a teremtés és megváltás munkájából fakad. Ez a harc. Persze nem filozofál (mindig) a gonosz ilyen nagy dolgokról, nem feltétlenül a nagy szavak embereként (azaz bukott angyalaként) lép fel: általában megelégszik azzal, hogy a mindennapi élet egy-egy területén félrevezessen, ott ferdítse el a dolgokat – éppen ebben áll a ravaszága. Elég, ha a mindennapokban elbizonytalanít arra nézve, mi van Istentől, mi nem. Elég, ha homályosságot kelt, hogy ne tudjuk, mihez igazodhatunk, mihez mérhetjük magunkat és a dolgainkat. Elég, ha eléri, hogy már ne tartsuk igaznak mindazt, amit korábban igaznak tartottunk, vagy ha igaznak tartjuk is, ne legyen erőnk megállni benne. Ez a Gonosz munkája.

Pál visszatérően beszél a gonosz ravaszágáról:

- *„Elvetjük a szégyenletes, titkos bűnöket, nem járunk ravaszágban, nem is hamisítjuk meg az Isten igéjét, hanem az igazság nyílt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt.” (2.Kor.4.2.)*
- *„Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségőtől” (2 Kor.11.3.).*
- Az Efézusi levélben pedig azt mondja, hogy az a cél, hogy *„ne legyünk kiskorúak, akik mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek csalásától, tévútra csábító ravaszságától, hanem az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben mindenestől őhozzá, aki a fej, a Krisztus.” (Ef.4.14-15.)*

Értitek, hogy mi a jelentősége annak, hogy létezik egy objektív igazság, mint Isten igéje és beszéde a gonosz elleni harcban? Az, hogy a harc ott zajlik, és ott dől el, hogy mit tartasz igazságnak, és meddig tudsz megmaradni emellett az igazság mellett. Mit tartasz igazságnak – ez még önmagában könnyű, de amikor hihetetlen nyomás éri ezt, nyomás alá kerül, amit igazságnak tartunk, akkor milyen alapon tudunk megmaradni az igazság mellett? Hol van az a biztos, szilárd pont, amelyre állva minden körülmények között - a legelcsüggesztőbb, legnyomorultabb, legszomorúbb helyzetben, vagy a legvonzóbb, leggyönyörűbb csábítás, a legnagyobb kínálkozó lehetőség alkalmával - felismered, hogy mi az Istentől való igazság? Hogy bármelyik módon próbálna is elvonni téged a gonosz az igazságtól, megállhass, sőt megvallhasd az igazságot azzal szemben, aki profi módon csavar ki és torzít el mindent. Hol van az az arkhimedeszi pont, amelyen megállva minden körülmények között kimozdíthatjuk a gonosz által mesteri módon felépített világot, a hazugság és az illúzió világát? A válasz: Isten igéjében. Ez a Lélek kardja.

2. Mit jelent felvenni a kardot?

Azt mondtuk, hogy Isten igéje mindig embereken, prófétákon keresztül érkezett, valamint írásba foglaláson, a Szentíráson keresztül jut el hozzánk. Figyelj erre: ez Isten igéje. Nem a tiéd, nem az enyém. De mégis nekünk kell felvenni: neked és nekem. **A Lélek kardját felvenni azt jelenti, hogy te fogsz élni ezzel a szóval.** Te élsz az igével. Te mondod ki az isteni szót: aktívan, cselekvően, akár védelemről, akár támadásról van szó a harcban. (A kard az egyetlen olyan fegyver ebben a felsorolásban, amivel támadni is lehet – erről lesz még szó.) Hogyan vesszük kézbe a kardot, a Lélek kardját, hogyan lesz annyira a miénk az, ami eredendően nem a miénk, mert Isten igéje, hogy biztosan ragaszkodva az igazsághoz megállhatunk az ördög minden ravaszága ellen? Három lépést szeretnék bemutatni, amelyek összetartoznak, és talán egészen el sem választhatók. Nagyon egyszerű – elmondani. De azért jó, hogy egyszerű elmondani, mert akkor meg is tudjátok jegyezni – és ha meg tudjátok jegyez-

ni, akkor van esély arra, hogy meg is tudjátok cselekedni. Mert ha nem cselekedjük meg, akkor meg úgysem ér semmit az egész. Ezt nagyon komolyan mondom, ne felejtsetek el, mi a tét! Ez nagyon komoly, nagyon valóságos háború. Három dolog tehát: ismernünk kell az igazságot, bízunk kell az igazságban, és cselekednünk kell az igazságot.

Ismerni kell az igét, az igazságot – az ismeret, az „igaznak tartás”: a racionális, értelmi oldal.

Az igazság, Isten ígéje választja el a hamisat az igaztól. A Lélek kardja felvétele ott kezdődik, hogy megismerjük az igazságot. Megtanuljuk. Megértjük. Nem tudom, mennyire áll a párhuzam, de ha egy katona nem ismeri a kardot, nem ismeri az alapvető fogásokat, nincs „otthon” a fegyverével, nem tudja, hogyan működik, akkor nehéz elképzelni, hogy hathatósan fogja forgatni. Ez a harc nem olyan, mint a Mátrix c. filmben, ahol beprogramoznak, letöltik a programot és az automatikusan működik benned. Ebben a harcban ismerni kell a fegyvert, meg kell tanulni bánni vele. Ahhoz, hogy Isten ígéjével felfegyverkezve felismerd, hogy milyen gondolat, ötlet, szándék, cselekedet, lehetőség, döntés mögött áll (vagy nem áll) az ördög ravaszsága, ismerned kell Isten ígését - tartalmi értelemben is ismerned kell, és meg is kell érteni, hogy meg tudd ragadni a jelentését. Szeretném hangsúlyozni: a Lélek kardja, az Isten ígéje nem egy „csodafegyver”, Isten ígéje nem mágikus erejű. Nem úgy működik, mint egy-egy ördögűzős filmben, hogy egy felkapott, felmutatott Biblia elől elmenekülnek a gonosz, ártó lelkek. Úgy sem működik, hogy értelem nélkül mondogatod az igét. Úgy sem működik, hogy bajban vagy, és akkor gyorsan felcsapod a Bibliádat, és ahol kinyílik, az választ, vezetést, megoldást kínál. Nem ezt tanítjuk.

Hanem hogy működik? Az értelmünkön keresztül. (Sajnálom, keresztényként is kell gondolkodni, tanulni, értelmesnek kell lenni, használnod kell az eszedet, amit Isten adott!) Nem csak az érzés, a benyomás számít, mint oly sokan gondolják. Úgy működik ez, hogy olvasod, hallgatod, tanulod az Isten ígését, erőfeszítéseket teszel arra, hogy egyre jobban megértsd. Az ördög elleni harcban az értelmünk nem kerül kikapcsolásra, sőt, sokszor igenis kemény intellektuális munka az, hogy átgondold és felismerd, hogy egy ideológia, egy vallási irányzat, egy népszerű trend milyen módon része annak, ahogy a Sátán, mint „a világosság angyala” (2.Kor.11.14.) megpróbálja igaznak és jónak mutatni azt, ami hazug és pusztító. Ha tehát fel akarod venni a Lélek kardját, ismerned kell az igazságot. Ehhez egyénileg és a gyülekezet közösségében is folyamatosan tanulni kell a Bibliát. (Rendszeres bibliaolvasás, kapcsolódó könyvek, Tanítványság Iskolája bibliaismereti kurzus.) Nem elég, ha csak dicsőítésket hallgatsz reggel a buszon – nagyon jó, de nem elég. Nem elég, ha csak az erdőben sétálsz és találkozol Istennel – nagyon jó, de nem elég. A Lélek kardját, az Isten ígését meg kell ismerni. Ne felejtsetek el: komoly a harc, komoly a háború. Kérlek! Ha fárasztó is, ha nehéz, ha nem érsz rá, ha nyomasztó a decemberi sötétség, akkor is! Kérlek! Táplálkozzatok az Isten ígéjével! Akarjátok megismerni! Akarjátok megérteni! Mert különben nem tudod kézbe venni a Lélek kardját.

Másodszor: hinni kell az igét - a szív, a bizalom oldala

Nem csak igaznak tartani, hanem rá is bízni magam. Ha az első a fej dolga, akkor ez a szívé. Folytassuk a kard metaforájával! Egy katona lehet, hogy ismeri a fegyverét, otthonosan bánik vele, nem éles helyzetben fantasztikusan vív, de ha nem hisz, nem bízik benne, akkor az első adandó alkalommal, ha élő ellenséggel találja szembe magát a harcmezőn, eldobja a fegyverét és elmenekül. Azaz nem elég ismerni az igazságot, hinni is kell, bízni kell az Isten ígésében. Az igazságnak nagyon mélyen meg kell gyökerezni a szívben, ami persze nem független attól, hogy milyen mélyen gyökerezik a fejben. Ez a bizalom azt jelenti, hogy amikor a körülmények, a körülöttünk élők, a tapasztalatunk az ellenkezőjére mutatnak, akkor is ki tudunk tartani abban, hogy mi az igazság. Mert lehet, hogy érted az igazságot, de amikor jön a nyomás, akkor eldobod azt magadtól, és észre sem veszed, hogy mi történik. Ezért nagyon mélyen a szívbe kell beírva lenni annak, hogy én hiszem ezt az igazságot. Amikor minden összeesküszik az Isten szerinti valóság ellen, amikor úgy tűnik, hogy a ravaszság által kifordított hazugság az igazság, akkor is kitartunk Isten ígéje mellett. Ez csak akkor működhet, ha nem tartok meg menekülési útvonalakat, kibúvókat. Nem addig használom az igét, amíg az értelmem vagy a tapasztalataim igazolják, hanem mindvégig, mert ez az igazság.

Nagyon jól tudom, hogy ez hihetetlen nehéz, amikor minden tapasztalat ez ellen szól, amikor mindenki le akar beszélni arról, hogy Istenhez akard igazítani az életedet. Hogyan születhet meg mégis ez a mély belső bizonyosság? A válasz: a Lélek kardja, a Szentlélek írja a szívünkbe. Ezt írja Kálvin János: *„Ha lelkiismeretünknek igazán a javát akarjuk, hogy a bizonytalan kételkedés folytonosan magával ne ragadja, vagy ne ingadozzék és ne habozzék bármely legkisebb kételynél: mélyebbről kell merítenünk ezt a meggyőződést - ti. hogy Isten igéje igaz – mint emberi okosságból, ítéletből, következtetésekből; ti. a Szentlélek titkos bizonyágtételéből. Mert amint egyedül Isten tanuskodhatik önmagáról beszédében, úgy ez az ige sem talál hitelre addig az ember szívében, amíg a Szentlélek bensőbb bizonyágtétele meg nem pecsételi. Ugyanazon Szentléleknek kell tehát a mi szívünkbe is behatolnia, amely a próféták szája által beszélt, hogy meggyőzzön bennünket arról, hogy hűségesen adták elő, amit Isten rájuk bízott.”*

A Lélek kardja, ami arra hív, hogy az igét imádságos szívvel, a Lélek jelenlétében zárd a szívedbe, forgasd ott, kérve Isten Lelkét, hogy az ige igazságát egyre mélyebben pecsételje el benned. Szól ez annak is, aki azt mondja: én nem vagyok keresztény, nem is tudom, hogy miért higgyek a Bibliának. Nem baj! Nem kell hinni, hogy a Biblia igaz - olvasni kell. Nem kell hinni, hogy az ige igaz – hallgatni kell, mert az ige, a Szentlélek majd önmagát fogja igazolni a szívedben és az értelmében. Ha pedig keresztény vagy, Jézus követője, és már tudod, hogy az ige igaz, akkor ez téged arra hív: nem elég, hogy ismered és érted az igét, hanem azt mélyen be kell imádkozni a szívedbe. Amint naponta nemcsak „átfutod”, hanem végigimádkozod az igét, hagyd, hogy a Szentlélek egyre mélyebben beírja azt a szívedbe! Fogd az igét, amit olvasol, naponta, akár csak egyetlen mondatot belőle, gondolkodj, medítálj rajta, imádkozz, amíg a Szentlélek a szívedet fel nem melegíti, meggyőz annak az igazságáról, eltölt élettél. Ha ezt folyamatosan gyakorlod, akkor maga a szívedben meggyökerező ige egyre erősebben odaköt téged az igazsághoz. Nincs erre erőd? Nincs időd? Háború van! Ez a Lélek kardja! Hogy-hogy nincs erőd, nincs időd a fegyvert felvenni, amikor háború van?!

Harmadszor: cselekedni kell az igazságot. „Kimondom és megteszem.” A cselekedet, a magatartás oldala.

Fej, szív, cselekedet. Amikor a katona megfogja a kardot, és nem hátrál, mert hisz a fegyverében, még nem harcol. Gondold el ezt a mozzanatot! Megfogja, tudja, hogy működik, hisz benne, jön az ellenség – de még nem harcol. Eljön az a pont, amikor először felemeli a kezét és lesújt, amikor cselekszik – onnantól folyamatosan hadakoznia kell. Fontos, hogy ismerjük az igazságot, hogy bízunk az igazságban, de végül erre az ismeretre és bizalomra támaszkodva meg is kell cselekedni az igazságot. Kimondani az igazságot, és ami olyan, azt megcselekedni, engedelmesen.

Védelem, és támadás

Mit jelent ez a lelki harcban? Az ige igazságának megvallása védelmet jelent a gonosz támadásával, kísértésével szemben. Nézzük meg, Jézus hogyan használta az Isten igéjét, mint a Lélek kardját az ördög elleni harcban, amikor szolgálata elején megkísértette őt. *„Magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és annak dicsőségét, és ezt mondta neki: neki, aki halála és feltámadása árán az egész világ Ura lesz! - „Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.”* Ez valós kísértés: megkaphatná azt, ami úgyis az övé lesz: az egész világ uralmát, úgy, hogy nem kell keresztülmennie a halálon. De Jézus azt mondja, így olvassuk: *„Így szólt hozzá Jézus: „Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”(Mt.4.8-10.)* - Jézus ismerte ezt az igét. Nem azért, mert Isten Fia, hanem azért, mert gyerekkora óta tanulta az írásokat. Ismerte az igét, mert megtanulta. Hitt benne, mert a szívében volt. Aztán kimondta, és elküldte vele a Gonoszt.

Végeérhetetlen azoknak a helyzeteknek a sora az életünkben - akár egy konkrét döntésről van szó, akár egy benső hangulatról, szívbeli állapotról, bennünket kízó gondolatokról, élénk jövő rémképekről – amikor a Lélek kardjával élés pontosan ezt jelenti. *„Távozz tőlem, Sátán, mert az Isten igéje azt mondja, hogy...”* Ráállsz az ige igazságára egy csábító ajánlattal, egy gonosz indulattal, egy szívedbe férköző hazug gondolattal szemben, és azt mondod: Távozz! Vádol a gonosz: „nem vagyok semmire

sem jó, nem vagyok elég, soha nem lesz velem semmi” – mondd ki bátran: „Távozz tőlem, Sátán, mert Isten azt mondja, hogy én az ő drága gyermeke vagyok.” Pontosan így működik. Kimondhatod az igazságot. Isten igéjének világosságában, Isten törvényére hivatkozva elutasíthatod a gonosz csábítását, és azt mondhatod: „Távozz tőlem, Sátán, mert amire most hívsz, nem teszem meg”, vagy ellenkezőleg: „Távozz tőlem, Sátán, mert te azt akarod, hogy ezt ne tegyem meg, de én megteszem, mert Isten igéje azt mondja, hogy...” Cselekedet. Amikor ez történik, amikor kimondod Isten igazságát, amikor annak világosságában megteszel vagy éppen nem teszel meg valamit - akkor forgatod a kardot. Akkor sújtasz le. Akkor zajlik a harc. Ezt jelenti a Lélek kardjával élni cselekedetben. Ismered, bízol benne, megvallod (ez is cselekvés), engedelmeskedsz neki.

Szólnom kell a Lélek kardjának támadó használatáról is – óvatosan és nagyon röviden (nem szeretem a támadást.) De tudnunk kell, hogy az Isten igéje kard, amely a Lélek erejében leleplezi a hazugságot, és az igazság erejével szabadulást munkál. Hidd el, hogy Isten igéje elég erős, és élj vele bizalommal minden olyan helyzetben, ahol emberek, közösségek a Sátán ravaszságának a csapdájában vannak, ahol a sötétség erői, a ravaszság eltorzítják az igazságot. Légy bátor abban, hogy amikor megfelelő alkalom kínálkozik, alázattal és szeretettel, nem úgy, mint aki különb vagy, nem gőgösen, nem vagdalkozva, de a kellő pillanatban megvalljad az ige igazságát a mindennapi helyzetekben. Tudom, mindenki csal a munkahelyen, mindenki hazudik, téged is visznek bele, hogy ezt meg kell tenni - de te azt mondhatod: bocsánat, én ezt nem teszem, mert Isten gyermeke vagyok és az ő világosságában járok. Vállald! Lehet, hogy nem fognak örülni? Biztos! Lehet, hogy ára lesz? Igen. De mondd ki bátran! Pál is ezért kér imádságot: *„hogy adassék nekem az ige, ha szóra nyitom a számat, hogy bátran ismertessem meg az evangélium titkát, amelynek követe vagyok a bilincsben is”* (Ef.6.19-20.)

Vagy ha a szeretteid távol vannak Istentől - nem mondom, hogy állandóan mondd az igét, mert attól meg lehet örülni, - de amikor Isten kaput nyit, te mondd ki határozottan a bibliai igazságot, és hidd, hogy ez kard. Nem bántására a másoknak, hanem arra, hogy elválassza a hamisat az igaztól, és gyógyulást, szabadulást, életet hoz a másik embernek.

Félek, hogy sokan úgy gondolkodnak: én csak védelemre használom az Isten igéjét, a magam érdekében, de nem szolgáltatok ki magam ilyen helyzetekben, hogy támadjak vele. De vajon használhatod-e hitelesen az Isten igéjét a védelmedre, úgy, hogy a szíved ne gyúlna fel azok iránt, akik még a Sátán ravaszságában vannak? A válasz: nyilvánvalóan nem. Ha Jézusé vagy, mások is számítanak.

3. Hogyan lehetséges felvenni, ki adja kezünkbe ezt a fegyvert?

Legyünk őszinték! Az van bennünk: ez túl szép. De túl nehéz. Ez csak valami ideális világban létezik. Hogy mindig, minden körülmények között, a fejemben, a szívemben, a beszédemben, a cselekedeteimben olyan elkötelezett legyek az igazságnak, hogy soha nem bizonytalanodom el, és soha nem ingok meg, és soha nem kavarodom össze, soha nem lesznek kételyeim, lehetséges ez? Nem követel ez annyi tanulást, annyi imádságot, amit nem tudok megcselekedni? Nem jobb, ha realista vagyok, és lemondok erről, elengedem ezt, úgyse megy?!

Tudom, hogy nem megy. Pontosan ezért szeretném, hogy megértsük: ez a fegyver nem a miénk, hanem a Szentléleké. Az ige, az igazság beszéde nem a miénk, hanem Istené. Sőt: az ige, az igazság maga Isten, aki Jézusban emberré, testté lett az első karácsonykor. Az írott ige, a Biblia róla tanúskodik. Jézus az igazság.

Nézz Jézusra! Felvillantottunk egy pillanatot, amikor Jézus megharcolta az ördöggel a harcot. Mikor megkísértette, az igével, a Lélek kardjával elküldte őt: „Távozz tőlem, Sátán!” Miért tette ezt Jézus? Azért, mert nem akarta úgy elfogadni az ördögtől a teremtett világ fölötti uralmat, hogy nem megy el a halálba. Meghalt értünk, hogy megváltson bennünket – a teremtett világ feletti uralmat ezen keresztül Istentől fogadta el. Megcselekedte az igazságot, az Atyának mindvégig engedelmeskedve. Az igazság mellett mindvégig kitért a keresztre, a halálba – helyettünk és értünk. Értünk harcolt,

hogy minket megmentsen. És később Jézus nem elnyomta ezt az igazságot, hanem kijelentette, hirdette újra és újra mindenkinek. Támadott ezzel az igazsággal, és velünk is ezt tette: hirdettette nekünk, eljuttatta hozzánk, éveken, évtizedeken keresztül különféle formában. Mennyit harcolt értünk Jézus, hogy az ő igazsága elérje a mi szívünket és az életünket!

Én sokszor nem ismerem az igazságot, de Jézus ismer engem. Én lehet, hogy nem hiszek, nem bízek az igazságban; nem tudom értéknek tartani, amikor ára van; de Jézus bízott bennem annyira, hogy meghalt értem. Én lehet, hogy nem tudok engedelmessé válni, és elbukok ebben a kérdésben újra és újra, de Jézus az Atyának engedelmes volt értem - mindhalálig. Majd a harmadik napon győztesen feltámadt a halálból, hogy meghirdesse: Isten győzelme és szeretete a végső valóság a Sátán minden hazugságával, ravaszágával, pusztító szándékával szemben

S mikor feltámadása után azt mondta: jöjjetek énhozzám, mert nem tudtok az igazságban járni, akkor az történt, hogy ő, az igazság ölelt magához minket. Mi vagyunk Krisztusban, mi vagyunk az igazságban. Ő bennünk és mi őbenne. Ez a keresztény örömhír: Jézus Krisztus meghív magához: jöjj hozzám, fogadj el, először, ha még nem ismeresz; vagy újra és újra, ha már keresztény vagy; jöjj hozzám, éppen azért, mert nélkülem nem megy ez a dolog. Értsem meg, hogy éppen azért, mert nekem ez lehetetlen, ezért ő megteszi nekem, helyettem, velem, értem: benne vagyunk Jézusban, az igazságban. És ha én tényleg Krisztusban, az igazságban vagyok, akkor megismerhetem, hihetem az igazságot, mert ő bennem ezt munkálja; cselekedhetem az igazságot, mert vele együtt cselekszem meg. És még ha el is bukunk, akkor is van kegyelem, újra, és újra és újra felöltözhetem.

Ezért az örömhír: nem én birtoklom őt, az igazságot, hanem ő, az örök, élő és testté lett ige birtokol engem. Az övéi vagyunk, az igazsághoz tartozunk, értelmünkkel, szívünkkel, cselekedetünkkel, egész lényünkkel. És ezért az, ami nekem lehetetlen, a teljes elkötelezettség az igazság iránt, Krisztusban mégis lehetséges.

Vegyétek fel a Lélek kardját, mert ez az Isten beszéde, és ami lehetetlen, az Krisztusban lehetséges lesz. Harcoljátok meg a harcot!

Ámen